

In gesprek met... Iris Hond

Delen en inspireren. Dat is waar wij blij van worden. In deze rubriek geven wij mensen met een inspirerend verhaal het woord. Jong en oud. Man en vrouw. Uit het zakenleven, uit de topsport, de muziek, het onderwijs, de zorg. Ongeacht branches, zijn wij nieuwsgierig naar verhalen van mensen. Hoe zijn zij gekomen tot waar zij nu staan? Wat zijn zij daarin tegengekomen? Wat kunnen anderen daar van leren? Wij delen dit graag met ons netwerk ter inspiratie hoe je betekenis kunt geven aan wie je bent en hoe je dit kunt uitdragen in werk en leven.

Vandaag spreekt BvB'er Simone met Iris Hond. Vanaf dat ze drie jaar oud was, droomde ze er al van om concertpianiste te worden. Dat is haar gelukt, en hoe... Op haar veertiende ging Iris het huis uit om te studeren aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Doordat zij niet kon blijven in het pleeggezin waar zij woonde, verbleef zij een tijd heimelijk in het schoolgebouw en op straat. Ondanks haar eenzame bestaan, verloor zij haar doel niet uit het oog en slaagde zij in 2001 summa cum laude op het conservatorium. Een bijzonder verhaal.

Vandaag spreekt BvB'er Simone met Iris Hond.

Vanaf dat ze drie jaar oud was, droomde ze er al van om concertpianiste te worden. Dat is haar gelukt, en hoe...

Op haar veertiende ging Iris het huis uit om te studeren aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Doordat zij niet kon blijven in het pleeggezin waar zij woonde, verbleef zij een tijd heimelijk in het schoolgebouw en op straat. Ondanks haar eenzame bestaan, verloor zij haar doel niet uit het oog en slaagde zij in 2001 summa cum laude op het conservatorium. Een bijzonder verhaal.

Bijzonder aan Iris is haar ongekende talent in combinatie met haar eigenheid. Klassiek en pop in een hele pure combinatie. Ze treedt op in de grote concertzalen van de wereld, maar ook op straat en in ziekenhuizen. Ze speelt met liefde voor Haagse daklozen, brengt met 'Purple Rain' een ode aan Prince in De Wereld Draait Door en staat in de Ziggo Dome samen met dj Fedde le Grand... Ook de legendarische Leonard Cohen was weg van haar talent!

Wij zagen Iris voor het eerst, via een goede relatie van ons, drie jaar geleden op het podium en praten er nog steeds over. Wat een vrouw en wat een power!

Aan ons het genoeg om Iris Hond te interviewen en haar de hemd van het lijf te vragen over haar leven en hoe het haar heeft gevormd tot wie zij nu is. Ik ontmoet haar op een vrijdagmiddag in hartje Utrecht, vlak voor het conservatorium waar ze net zangles heeft gehad. We gaan samen aan de wandel en zoeken een plekje in de zon waar we rustig kunnen praten.

Wat is voor jou de definitie van talent?
Talent is voor mij een natuurlijke aanleg voor

iets. Van jongs af aan zei mijn vader al 'talent alleen is niet genoeg als je iets wil bereiken'. En als je jong bent, neem je dat over. Ik heb dit wel altijd in mijn achterhoofd gehouden. Als mensen tegen me zeggen dat ik zo veel talent heb, dan denk ik 'Ja, en talent is misschien maar een derde van 'what it takes'. Het is een klein onderdeel. Doorzettingsvermogen en discipline zijn wat mij betreft de twee belangrijkste factoren. En ook natuurlijk de passie voor iets. Zonder talent mis je wel een groot onderdeel en wordt het wel heel lastig. Maar als je geen doorzettingsvermogen of discipline hebt, dan kom je er ook niet.

Vind jij dat je talent hebt, en zo ja, hoe heb je dat ontdekt?

(Iris lacht en zegt volmondig JA!).

Het pianospelen is voor mij zo natuurlijk. Dat heb ik altijd al gevoeld. Ik merkte het vooral in mijn pianolessen. Dat dingen heel snel op zijn plek vielen, bijvoorbeeld. En ik merkte het ook aan de reacties van docenten of mensen die luisterden naar mijn muziek. Daardoor beseftte ik ook echt dat ik een natuurlijke aanleg heb.

In hoeverre heeft de omgeving nu invloed gehad op de ontwikkeling van jouw talent?

Voor mij, heel veel. Je moet ruimte krijgen om jouw talent te ontwikkelen. Bij mij thuis was er heel erg veel ruimte. Als iedereen 's avonds televisie wilde kijken en ik wilde piano spelen, dan mocht ik dat als kind. Mijn ouders hebben me nooit gepusht gelukkig. Ze hebben me zelfs op mijn 14^e het huis uit laten gaan om mijn talent te kunnen ontwikkelen. Dat is natuurlijk wel heel belangrijk.

Wat heeft nog meer voor jou gewerkt?

De vrijheid om te doen wat je wilt doen. En ook het vertrouwen van anderen. Met mijn vader deelde ik de liefde voor muziek. Hij speelde ook piano, dus van hem heb ik veel support gekregen.

Welke gebeurtenis in je leven heeft jou echt gevormd en gemaakt tot wie je nu bent?

Dat is een gebeurtenis waar ik ook over vertel in mijn theatervoorstellingen. Een gebeurtenis waarbij ik echt op mijn dieptepunt was. Het is een avond dat ik op straat leefde en helemaal niets meer had. Geen geld, geen eten, niets. En ik was 14 jaar oud. Wat er gebeurde, is dat een dakloze mij om geld kwam vragen. Ik vertelde hem dat ik helemaal niks meer had, niks om eten te kopen en niks om hem te geven. Deze dakloze hoorde dit aan en heeft me toen uren ergens laten wachten. Uiteindelijk kwam hij met heel veel geld terug dat hij in de hele stad had gebedeld, speciaal voor mij. Hij gaf het geld aan mij zodat ik er eten van kon kopen.

Voor mij is met deze situatie iets wezenlijks veranderd in mijn blik naar andere mensen toe. Nooit oordelen, bijvoorbeeld. Je weet gewoon niet wat iemands verhaal is. Wat iemand heeft meegemaakt. Ik heb mogen leren dat er hoop is. En ook dat je die momenten van hoop ook echt moet willen zien. Dat je er open voor moet staan. We zijn gewoon allemaal gelijk. Dat is voor mij een hele waardevolle les in mijn leven geweest. Een gebeurtenis die me echt heeft gevormd. Ik ben hierna voor daklozen gaan spelen. Het is de basis van alles wat ik nu doe.

Misschien een grote vraag maar kijk maar wat er het eerste in je opkomt.. Wat is jouw bijdrage in deze wereld?

(Iris is even stil). Mijn bijdrage is om harten te openen. Zo voelt het echt. En ook om mensen aan te raken. Wat mij het meeste inspireert in het leven en waar ik het meest van geniet, is dat ik met mijn muziek een bepaald soort verbinding kan maken met mensen. Een verbinding waardoor mensen zich gezien voelen, en veilig en geliefd. Ik krijg vaak hele heftige en emotionele reacties van mensen, of dat nu van publiek is of van mensen om me heen.

Wat voor mij echt een zoektocht is geweest, is 'wat is voor mij nu thuis'. Doordat ik zo jong het huis uit ben gegaan, ben ik dat thuisgevoel heel erg kwijtgeraakt. Ik heb die veiligheid ontzettend gemist. Ik heb dat gevoel, nu ik ook ouder ben, steeds meer gevonden. Gevoel van thuis is voor mij nu: helemaal kunnen zijn wie je bent, veilig zijn, en geliefd zijn. En ik voel dat ik dat ook heel graag naar andere mensen wil brengen. Helemaal naar mensen voor wie dat nog minder vanzelfsprekend is. Mensen in de gevangenis, een dakloos iemand, of een ziek iemand. Er zijn zo veel mensen die overal tussen vallen en niemand om hen heen hebben. Ik wil hen laten voelen dat ze heel erg waardevol zijn. Gewoon, door wie ze zijn. En niet alleen voor deze mensen, maar in wezen voor iedereen. Het klinkt misschien wel pretentieus, als 'een of andere Moeder Theresa', en dat is helemaal niet mijn intentie.

Mijn intentie is om iets van het leven te maken en dat doe ik met mijn muziek. Mijn muziek maakt harten open en daardoor gaat ook mijn eigen hart open, als een soort wisselwerking. Het is echt mijn roeping.

En wat heb jij nodig om jouw bijdrage te kunnen leveren?

Ik ben elke dag heel hard aan het werk om me goed te voelen. Het werk dat ik doe, is als topsport. Ik sta periodes elke avond 2 uur op het podium, en dat soms 3 keer per dag. Daar moet ik echt fit voor zijn.

Ik heb ook mogen leren dat je in de eerste plaats heel goed voor jezelf moet zorgen. Voor je eigen hart, voor je eigen veiligheidsgevoel en voor je eigen liefdesgevoel en waardigheid. Pas dan kan je het beter aan iemand anders geven. Dus het begint bij jezelf.

“Mensen zijn waardevol, gewoon door wie ze zijn”

“Mijn bijdrage is om harten te openen”

4
“Ik kwam van het podium af de coulissen in en mijn manager stond daar met open armen om me te ontvangen: “We did it”! Dat gevoel zal ik nooit meer vergeten.

Welke waarden heb je, en in hoeverre leef je naar deze waarden?

Mijn waarden zijn authenticiteit, eerlijkheid, blind vertrouwen, veiligheid, betrokkenheid en passie. Het lukt me steeds meer om volledig naar deze waarden te leven. Ik heb in het verleden wel dingen gedaan die ik deed omdat ik dacht dat ik het moest doen of omdat ik het nodig had en het lucratief was. Dan zei ik JA tegen een optreden, terwijl mijn intuïtie zei dat ik het beter niet kon doen. Ik voelde me dan zo doodongelukkig en het kostte me zo veel energie. Het was puur vanuit mijn hoofd geredeneerd. Ik durf nu beter en ook gerichtere keuzes te maken en meer op mijn eigen koers te varen.

Sinds de zomer heb ik een fantastisch team om me heen. Ze delen dezelfde waarden en dat voelt voor mij heel vertrouwd en veilig. Ze helpen me om alleen voor iets te kiezen dat echt bij me past en dat echt goed voelt. En als het niet goed voelt, dan doen we het niet. Het geeft mij heel veel plezier dat ik het nu kan delen. Ik heb met zo veel management en verschillende mensen gewerkt en het team dat ik nu om me heen ‘maakt echt 180 graden het verschil’, het voelt als familie. Ik herinner me nog goed het eerste concert van mijn tour. Ik kwam van het podium af de coulissen in en mijn manager stond daar met open armen om me te ontvangen: “We did it”! Dat gevoel zal ik nooit meer vergeten.

Welke tips wil je geven aan mensen, jong en oud, met talent?

Tip 1: Als je ergens in gelooft en iets heel graag wil, als je voelt dat het vanuit je diepste wezen komt en iets echt je roeping is, ga er dan vol voor en geef niet op. Het maakt niet uit wat mensen tegen je zeggen.

Ik had ooit een leraar op het conservatorium die tegen mij zei toen ik een jaar of 14 was 'ik wil je nooit meer in deze les zien want jouw stem is vals en ik wil er niet meer naar luisteren. Ik geef je een 6 en dan ben je er vanaf, en ik ook'. Iets in die trant. Ik dacht altijd dat ik mijn mond maar beter niet open moest doen. Vanuit de overtuiging dat mensen er last van zouden hebben als ik praatte en zingen was al helemaal uitgesloten. Tot vijf jaar geleden toen mijn producer mij vroeg even een demo in te zingen. Toen ineens bleek dat mijn stem wel degelijk potentie had. Ik voelde me zo gestimuleerd en voelde een enorme drive om gewoon wél te leren zingen.

Tip 2: Zorg er ook voor dat je jouw waarden voor jezelf duidelijk hebt. Weet wat je belangrijk vindt en waar je goed bij vaart en zoek daar passende mensen om heen. Samen is het én leuker en sta je sterker.

Tip 3: Als iets echt goed voelt, dan moet je daar heel hard voor gaan. Wat heel veel talenten vergeten, is dat je echt heel hard moet werken. En discipline moet hebben. Ik hoor soms jonge mensen zeggen 'ja, ik wil dit en dit en dit maar het lukt niet. Ja maar...'. In mijn optiek bestaat er geen 'maar'. Discipline, dat is wat het verschil maakt.

Wat zou je nog willen leren?

Er zijn nog ontzettend veel dingen die ik nog moet leren. Ik geloof dat er altijd wel wat te leren valt; je bent nooit uitgeleerd. Ik zou me willen leren overgeven. En ik zou echt willen leren om volledig te vertrouwen.

Ik wil leren om niet te overleven, maar om te leven. Ik ben eigenlijk altijd op mijn hoede geweest maar er is nu helemaal geen gevaar meer. Ik wil alles laten gaan en genieten en lachen en alles binnen laten komen omdat dat gewoon allemaal oké is.

“In mijn optiek bestaat er geen ‘maar’. Discipline, dat is wat het verschil maakt.”

